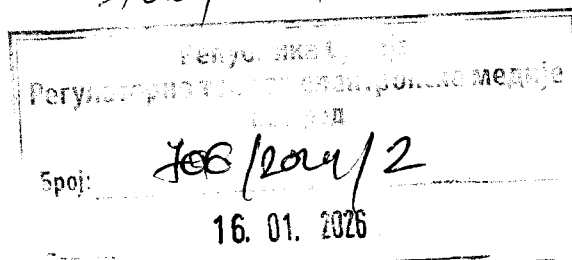

Република Србија
ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
18 Прж.број 26207/25
Дана 19.12.2025.године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

Прекршајни апелациони суд са седиштем у Београду, у већу састављеном од судија Катарине Зечар, председника већа, Оливере Томић Томашевић и Горана Божића, чланова већа, са судским саветником Сањом Матијевић, у прекршајном поступку против окривљеног правног лица "ПРВА ТЕЛЕВИЗИЈА"Д.О.О., Београд, са седиштем у Београду, због прекршаја из члана 78 став 1 тачка 15 и тачка 33 Закона о оглашавању и против окривљеног одговорног лица у правном лицу Катарине Павловић из Београда, због прекршаја из члана 78 став 2 у вези са ставом 1 тачка 15 и тачка 33 Закона о оглашавању, решавајући по жалби браниоца окривљених адвоката Слободана Кремењака из Београда, изјављеној на пресуду Прекршајног суда у Београду 58 Пр.бр.36320/24 од 06.10.2025. године, на основу члана 100 став 4, члана 102 став 2, члана 269 и члана 273 Закона о прекршајима ("Сл. Гласник РС" број 65/13... 112/22), у нејавној седници већа одржаној дана 19.12.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА се као неоснована жалба браниоца окривљеног правног лица "ПРВА ТЕЛЕВИЗИЈА"Д.О.О., Београд, са седиштем у Београду и окривљеног одговорног лица у правном лицу Катарине Павловић из Београда, адвоката Слободана Кремењака из Београда и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуду Прекршајног суда у Београду 58 Пр.бр.36320/24 од 06.10.2025.године.

О б р а з л о ж е њ е

Ожалбеном пресудом окривљено правно лице "ПРВА ТЕЛЕВИЗИЈА"Д.О.О., Београд, са седиштем у Београду оглашено је одговорним за извршење прекршаја из члана 78 став 1 тачка 15 Закона о оглашавању у продуженом трајању као и члана 78 став 1 тачка 33 Закона о оглашавању у продуженом трајању и осуђено је на јединствену новчану казну у износу од 900.000,00 динара. Окривљено одговорно лице Катарина Павловић је наведеном пресудом оглашена одговорном за извршење прекршаја из члана 78 став 2 у вези става 1 тачка 15 Закона о оглашавању у продуженом трајању и члана 78 став 2 у вези става 1 тачка 33 Закона о оглашавању у продуженом трајању и осуђена је на јединствену новчану казну у износу од 150.000,00 динара. Истом пресудом окривљени су обавезани да на име трошкова прекршајног поступка плате

паушалне износе од по 3.000,00 динара.

Против наведене пресуде, благовремену жалбу изјавио је бранилац окривљених због битне повреде одредаба прекршајног поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о прекршајним санкцијама. У образложењу жалбе бранилац окривљених истиче да је првостепени суд пропустио да оцени процесне недостатке захтева за покретање прекршајног поступка јер је предметни захтев неуредан и као такав не испуњава основне процесне претпоставке за вођење прекршајног поступка, те да је исти требало одбацити наводећи да у поднетом захтеву нису прецизно наведене радње које би наводно представљале прекршај, нити су чињенице на којима се заснива захтев јасно и конкретно описане, да изостаје њихово груписање по врсти прекршаја, а нису наведене ни одговарајуће одредбе материјалног права које су наводно повређене већ се уместо тога поднесак своди искључиво на табеларни приказ који не омогућава суду да на правилан и законит начин поступа у предмету. Истакнуто је да постоји недостатак како у захтеву, тако и у самој пресуди, а који се огледа у непостојању тачно наведеног времена и места наведеног извршења прекршаја и да ни једном приликом ни у самом захтеву, а ни у самој пресуди ни подносилац ни првостепени орган нису навели тачно место извршења. У погледу непотпуно утврђеног чињеничног стања подносилац захтева за покретање прекршајног поступка је предложио да се као доказ изведу извештај “Прва”- извештај о неправилностима у вези са применом Закона о оглашавању број 1524/2024 од 06.09.20243 године, за период јул 2024 године и мониторинг извештај за период од 01.07.2024. године до 31.07.2024. године, а да окривљени истичу да се ради о једностраним актима самог подносиоца захтева који су сачињени искључиво у складу са њиховим унутрашњим процедурама, без икаквог учешћа окривљених или могућности да на садржај наведених извештаја утичу односно да се изјасне пре њиховог сачињавања. Истакнуто је да суд наведене извештаје није могао и није смео узети као веродостојан доказ у прекршајном поступку и да у конкретном случају наведени извештај не могу представљати чињенице да се тачност не доводи у питање, будући да потичу од стране која је заинтересована за исход поступка и при том нису поткрепљени независним доказима нити су настали у оквиру законски одређеног надзорног поступка или од стране надлежног органа. Суд је пропустио да у потпуности утврди чињенично стање чиме је дошло до погрешно утврђеног чињеничног стања, а на основу чега је донета осуђујућа побијана пресуда која је утемељена на нетачном чињеничном стању. Наведено је да првостепени суд приликом одмеравања казне није имао у виду одредбе Закона о прекршајима о ублажавању казне то јест није применио одредбе о ублажавању казне, о ослобођењу од казне, о изрицању опомене иако су за то постојали законски услови. Предложио је да другостепени суд пресуду укине и врати првостепеном суду да у поновном поступку утврди све околности које су изнете у жалби, отклони процесне недостатке и правилно утврди чињенично стање.

Прекршајни апелациони суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога браниоца окривљених нашао да је жалба неоснована.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 272 Закона о прекршајима, другостепени суд налази да током поступка нису учињене нити побијана пресуда садржи повреде одредаба прекршајног поступка, а ни повреду материјалног права на штету окривљених на које другостепени суд увек пази по службеној дужности. Првостепена пресуда је по оцени Прекршајног апелационог суда јасна и у изреци и у образложењу и у свему донета у складу са одредбом члана 354 Закона о прекршајима.

Ценећи наводе жалбе да је првостепени суд поступао по неуредном захтеву за покретање прекршајног поступка и да првостепена пресуда не садржи место извршења прекршаја, овај суд налази да су исти неосновани, налазећи да је захтев за покретање

прекршајног поступка поднет у складу са чланом 181 Закона о прекршајима и садржи све елементе прописане наведеним чланом, чињенични опис радње из које произилази правно обележје прекршаја, време и место извршења прекршаја као и пропис о прекршају који треба применити. Што се тиче места извршења прекршаја, овај суд налази да је исто довољно одређено тиме што је у изреци првостепене пресуде наведено да је телевизијски програм емитован на територији целе Републике Србије.

Увидом у списе предмета утврђено је да је првостепени суд у доказном поступку извршио увид у дозволу за пружање медијске услуге Регулаторног тела за електронске медије број 563/2022-1 од дана 25.11.2022. године, у мониторинг извештај за ТВ Прву за период емитовања од 01.01.2024. године до 31.01.2024. године, број 399/2024/4 од 08.03.2024. године са извештајем о неправилностима у вези са Законом о оглашавању за месец јануар 2024 године, у извештај за савет о броју неправилности у вези са Законом о оглашавању код Комерцијалних ТВ пружалаца медијских услуга (пму) са дозволом за пружање медијске услуге за подручје целе Републике и код ЈМУ Радио – Телевизије Србије (РТС) број 399/2024 од дана 08.03.2024. године, извршио увид у снимке емитованог програма на Првој телевизији Д.О.О., Београд, за период и емисије на који се односи захтев за покретање прекршајног поступка, достављене у ЦД формату а који докази су окривљенима достављени у току доказног поступка, ради упознавања и изјашњења на исте, те да је оценом спроведеног доказног поступка, свих списка предмета, како појединачно тако и у њиховој међусобној вези и по свом слободном уверењу, а у смислу члана 92 Закона о прекршајима, ценећи одбрану окривљених, па је по оцени Прекршајног апелационог суда правилно и потпуно утврдио чињенично стање у побијаној пресуди, да су окривљени у време, на месту и на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде учинили прекршаје који су им стављени на терет у продуженом трајању те да је у образложењу своје пресуде првостепени суд дао довољно јасне и ваљане разлоге које у потпуности прихвата и овај суд. По налажењу овог суда неосновани су наводи жалбе да су извештај “Прва” о неправилностима са применом Закона о оглашавању и мониторинг извештаја за период од 01.07.2024. године до 31.07.2024. године једностранни акти и да суд на истима није могао да заснује одлуку, из разлога што је Регулаторно тело за електронске медије самосталана независна регулаторна организација са својством правног лица чија је надлежност између осталог да контролише рад пружалаца медијских услуга и стара се о доследној примени закона, да прикупља, систематизује и анализира програме пружалаца медијских услуга по свим параметрима и критеријумима који произилазе из законских и програмских обавеза пружалаца медијских услуга и припрема и израђује упоредне и друге извештаје и саставља самостални образложени извештај у коме се констатује да је пружалац медијске услуге прекршио одредбе Закона о електронским медијима, Закона о оглашавању или који други подзаконски акт који је усвојио Савет регулатора, како то правилно образлаже и првостепени суд.

Оцењујући жалбене наводе браниоца окривљених којима се оспорава пресуда првостепеног суда у односу на изречене прекршајне санкције, другостепени суд налази да је правилно првостепени суд одлучујући о врсти и висини казне коју треба одмерити окривљенима имао у виду и ценио све околности из члана 42 Закона о прекршајима, које утичу да казна буде већа или мања, а посебно тежину и погледице прекршаја, околности под којима су прекршаји учињени, степен одговорности учиниоца, ранију осуђиваност, држање учиниоца после учињеног прекршаја па је окривљеном правном лицу изрекао јединствену новчану казну у износу од 900.000,00 динара, а окривљеном одговорном лицу у правном лицу јединствену новчану казну у износу од 150.000,00 динара, које су и по оцени Прекршајног апелационог суда довољне да се утиче на окривљене да убудуће не чини овакве или личне прекршаје. По налажењу овог суда у конкретном случају наме места примени одредби о ублажавању казне, ослобођењу од

казне и о изрицању опомене како је то у жалби предложено.

Одлука о трошковима прекршајног поступка правилно је донета на основу одредбе члана 141 став 1, члана 140 став 2 тачка 9 Закона о прекршајима.

На основу свега наведеног одлучено је као у изреци пресуде.

Против ове одлуке жалба није дозвољена.

Ф.А.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Катарина Зечар

